Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2015 m. gruodžio 11 d.*

„1* Proceso kalba: suomių.EŽŪFKP — Nefinansuojamos išlaidos — Kaimo plėtra — Vienkartinė finansinė korekcija — Naudotų įrenginių ir įrangos pirkimo išlaidų tinkamumas finansuoti — Labai mažoms, mažoms ir vidutinėms įmonėms taikoma nukrypti leidžianti tvarka — Reglamento (EB) Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalis“

Byloje T-124/14

Suomijos Respublika, atstovaujama J. Heliskoski ir S. Hartikainen,

ieškovė,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą P. Aalto, J. Aquilina, P. Rossi ir T. Sevón,

atsakovę,

dėl prašymo panaikinti 2013 m. gruodžio 12 d. Komisijos įgyvendinimo sprendimą 2013/763/ES dėl valstybių narių patirtų tam tikrų išlaidų nefinansavimo Europos Sąjungos lėšomis iš Europos žemės ūkio orientavimo ir garantijų fondo (EŽŪOGF) Garantijų skyriaus, Europos žemės ūkio garantijų fondo (EŽŪGF) ir Europos žemės ūkio fondo kaimo plėtrai (EŽŪFKP) (OL L 338, p. 81), kiek šiuo sprendimu atsisakoma Sąjungos lėšomis iš EŽŪFKP finansuoti tam tikras Suomijos Respublikos išlaidas, sudarančias 927 827,58 EUR, dėl to, kad jos neatitinka Sąjungos taisyklių,

BENDRASIS TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas M. Prek, teisėjai I. Labucka ir V. Kreuschitz (pranešėjas),

posėdžio sekretorė C. Heeren, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2015 m. birželio 12 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 2011 m. gegužės 23–27 d. Europos Komisija atliko patikrinimą vietoje Suomijoje (tyrimas RD1/2011/805/FI) dėl priemonės M312 „Labai mažų įmonių kūrimas ir plėtra“.

2 2011 m. rugsėjo 9 d. Komisija Suomijos valdžios institucijoms išsiuntė pranešimą pagal 2006 m. birželio 21 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 885/2006, nustatančio išsamias Tarybos reglamento (EB) Nr. 1290/2005 nuostatų dėl mokėjimo agentūrų ir kitų įstaigų akreditavimo bei EŽŪGF ir EŽŪFKP sąskaitų patikrinimo ir patvirtinimo taikymo taisykles, 11 straipsnio 1 dalį (OL L 171, p. 90) ir jas informavo apie patikrinimo vietoje rezultatus. Šiame pranešime Komisija išdėstė priežastis, dėl kurių mano, kad atliekant kaimo plėtros išlaidų nuo 2007 finansinių metų finansavimą Suomijos valdžios institucijos nesilaikė tam tikrų Europos Sąjungos teisės reikalavimų, įskaitant įtvirtintų 2006 m. gruodžio 15 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 1974/2006, nustatančio išsamias Tarybos reglamento (EB) Nr. 1698/2005 dėl Europos žemės ūkio fondo kaimo plėtrai (EŽŪFKP) paramos kaimo plėtrai taikymo taisykles, su pakeitimais, 55 straipsnio 1 dalyje, ir minėtų valdžios institucijų paprašė patikslinti, kokiomis sąlygomis naudotos įrangos pirkimo išlaidos yra tinkamos finansuoti. Be to, Komisija nurodė, kad buvo netinkamai patikrinta, ar tam tikros naudotos įrangos pirkimo išlaidos pagrįstos, kaip tai suprantama pagal 2006 m. gruodžio 7 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 1975/2006, nustatančio išsamias Tarybos reglamento (EB) Nr. 1698/2005 kontrolės procedūrų įgyvendinimo ir kompleksinio paramos susiejimo įgyvendinimo taisykles, susijusias su paramos kaimo plėtrai priemonėmis (OL L 368, p. 74), 26 straipsnio 2 dalies d punktą.

3 2011 m. lapkričio 3 d. raštu Suomijos Respublika atsakė Komisijai mananti, kad veikė laikydamasi Sąjungos taisyklių ir, be kita ko, Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio, nes šiame straipsnyje valstybėms narėms leidžiama nustatyti sąlygas, kuriomis naudotos įrangos pirkimo išlaidos gali būti laikomos tinkamomis finansuoti. Suomijoje ši galimybė buvo įtvirtinta Dekreto Nr. 632/2007 23 ir 35 straipsniuose; šiame dekrete taip pat nustatytos paramos skyrimo sąlygos.

4 2012 m. sausio 16 d. Komisija pakvietė Suomijos valdžios institucijas į dvišalį susitikimą Briuselyje (Belgija); šis susitikimas įvyko 2012 m. vasario 2 d. 2012 m. vasario 29 d. Komisija išsiuntė Suomijos valdžios institucijoms šio susitikimo protokolą pagal Reglamento Nr. 885/2006 11 straipsnio 2 dalį ir prašymą pateikti papildomos informacijos. Šio rašto 1 priede Komisija, pirma, išdėstė priežastis, dėl kurių mano, kad Dekretas Nr. 632/2007 nėra suderinamas su Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalyje numatytais reikalavimais, ir, antra, pakartojo, kad nebuvo tinkamai patikrinta, ar pagrįstos naudotos įrangos pirkimo išlaidos.

5 2013 m. balandžio 27 d. Suomijos valdžios institucijos pateikė pastabas dėl 2012 m. vasario 2 d. susitikimo protokolo ir atsakė į prašymą pateikti informacijos.

6 2013 m. gegužės 13 d. Komisija išsiuntė Suomijos valdžios institucijoms gegužės 6 d. parengtą oficialų pranešimą, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 885/2006 11 straipsnio 2 dalies trečią pastraipą ir 16 straipsnio 1 dalį, ir pranešė apie 927 827,58 EUR dydžio finansinę korekciją už laikotarpį nuo 2009 m. rugsėjo 9 d. iki 2012 m. spalio 15 d. Komisija išdėstė motyvus, dėl kurių mano, kad Suomijos valdžios institucijos, kalbant apie paramą naudotai įrangai pirkti, nesilaikė Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalies ir Reglamento Nr. 1975/2006 26 straipsnio 2 dalies d punkto reikalavimų.

7 2013 m. birželio 19 d. Suomijos Respublika pagal Reglamento Nr. 885/2006 16 straipsnį taikinimo institucijai pateikė taikinimo prašymą. 2013 m. rugsėjo 5 d. raštu minėta institucija pranešė nepriimsianti sprendimo dėl šio prašymo, nes finansinės korekcijos dydis yra mažesnis už 1 mln. EUR.

8 2013 m. lapkričio 18 d. suvestinės ataskaitos 17.1 punkte Komisija nurodė, kad, pirma, kalbant apie paramos, naudotos įrangai pirkti, tinkamumą, Suomijos valdžios institucijų praktika neatitinka Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalies sąlygų, nes Suomijos Respublika neapibrėžė ir tinkamai nepagrindė ypatingų atvejų, kai naudota įranga išimties tvarka gali būti finansuojama EŽŪFKP lėšomis. Priešingai, atitinkamose Dekreto Nr. 632/2007 nuostatose numatyta bendra galimybė investuoti į naudotą įrangą, o ar ji tinkama finansuoti, vertinama kiekvienu konkrečiu atveju remiantis neaiškiai apibrėžtu kriterijumi, susijusiu su „ekonomiškai naudingiausiu“ pasirinkimu. Antra, Komisija konstatavo, kad su naudotos įrangos finansavimu susijusių pagrįstų išlaidų tikrinimas turi trūkumų ir

neatitinka Reglamento Nr. 1975/2006 26 straipsnio 2 dalies d punkto reikalavimų. Remdamasi tuo ji padarė išvadą, jog paramai, skirtai naudotai įrangai pirkti, turi būti taikoma 100 % finansinė korekcija, atitinkanti 927 827,58 EUR. Dėl su naudotos įrangos finansavimu susijusių pagrįstų išlaidų patikrinimo su trūkumais Komisija pasiūlė taikyti 10 % finansinę korekciją, atitinkančią 14 208,31 EUR; vis dėlto pastarąją finansinę korekciją visiškai apima pirmoji finansinė korekcija.

9 2013 m. gruodžio 12 d. Komisija priėmė Įgyvendinimo spendimą 2013/763/ES dėl valstybių narių patirtų tam tikrų išlaidų nefinansavimo Europos Sąjungos lėšomis iš Europos žemės ūkio orientavimo ir garantijų fondo (EŽŪOGF) Garantijų skyriaus, Europos žemės ūkio garantijų fondo (EŽŪGF) ir Europos žemės ūkio fondo kaimo plėtrai (EŽŪFKP) (OL L 338, p. 81; toliau – ginčijamas sprendimas). Apie šį sprendimą Suomijos Respublikai pranešta 2013 m. gruodžio 13 d. Raštu Nr. C (2013) 8743.

10 Ginčijamame sprendime remdamasi „[2013 m. lapkričio 18 d.] suvestine ataskaita“ (ginčijamo sprendimo 6 konstatuojamoji dalis) Komisija atsisakė už 2009–2012 finansinius metus finansuoti kaip netinkamas išlaidas, kurias Suomijos Respublika deklaravo dėl naudotų įrenginių ir įrangos pirkimo įgyvendinant priemonę „Kaimo plėtra, EŽŪFKP 1 ir 3 krypties priemonės. Investavimą skatinančios priemonės (2007–2013 m.)“. Tame sprendime 927 827,58 EUR dydžio finansinė korekcija laikoma „vienkartine“, kiek ji grindžiama „[Reglamento] Nr. 1974/2006 55 [straipsnio] nesilaikym[u]“. Kiek minėta finansinė korekcija grindžiama „[s]ąnaudų pagrįstumo tikrinimo trūkumai[s]“, ji laikoma 10 % „fiksuoto dydžio“ finansine korekcija, atitinkančia 14 208,31 EUR, bet neturinčia „[f]inansinio poveikio“ (žr. ginčijamo sprendimo 1 straipsnį, siejamą su jo priedu, p. 98 ir 99).

Procesas ir šalių reikalavimai

11 2014 m. vasario 19 d. Suomijos Respublika Bendrojo Teismo kanceliarijai pateikė šį ieškinį.

12 Remdamasis teisėjo pranešėjo pranešimu Bendrasis Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį.

13 Per 2015 m. birželio 12 d. posėdį buvo išklausytos šalių kalbos ir atsakymai į Bendrojo Teismo žodžiu pateiktus klausimus.

14 Suomijos Respublika Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą, kiek Komisija reikalauja, kad ji grąžintų 927 827,58 EUR finansavimą,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

15 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip nepagrįstą,

— priteisti iš Suomijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

Dėl bylos dalyko

16 Grįsdama ieškinį Suomijos Respublika iš esmės nurodo vieną pagrindą, susijusį su Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalies pažeidimu.

17 Šiuo klausimu reikia pažymėti, jog dublike Suomijos Respublika patvirtino, kad ieškinį pareiškė tik dėl ginčijamame sprendime taikytos vienkartinės finansinės korekcijos. Tai patvirtina ieškinyje pateiktas panaikinimo pagrindas, kuriame daroma nuoroda tik į Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalį, o ne į Reglamento Nr. 1975/2006 26 straipsnio 2 dalies d punktą, kuriuo pagrįsta fiksuoto dydžio finansinė korekcija. Todėl šios bylos dalykas yra tik tai, ar siekdama pagrįsti minėtą vienkartinę finansinę korekciją Komisija teisėtai taikė Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalį.

18 Suomijos Respublika mano, kad Komisija nepaisė sąsajos tarp Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalies b punkto pirmos pastraipos (toliau – pirma pastraipa) ir tos pačios nuostatos antros pastraipos (toliau – antra pastraipa). Pagal šią nuostatą valstybei narei suteikiama didelė diskrecija nuspręsti dėl tam tikrų naudotų įrenginių ir įrangos tinkamumo finansuoti, nes antroje pastraipoje nenustatyti kriterijai, leidžiantys išsiaiškinti, ar parama naudotiems įrenginiams ir įrangai pirkti gali būti „tinkamai pagrįsta“. Minėtame reglamente taip pat nereikalaujama, kad valstybė narė tiksliai apibrėžtų kiekvieną ypatingą atvejį, kai naudotų įrenginių ar įrangos pirkimas yra tinkamas finansuoti. Be to, 2005 m. rugsėjo 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1698/2005 dėl Europos žemės ūkio fondo kaimo plėtrai (EŽŪFKP) paramos kaimo plėtrai (OL L 277, p. 1) 71 straipsnio 3 dalies pirmoje pastraipoje aiškiai numatyta, kad išlaidų tinkamumo finansuoti taisyklės nustatomos nacionaliniu lygmeniu. Būtent valstybės narės turi nustatyti tikslesnius kriterijus siekdamos apibrėžti atvejus, kai yra tinkamai pagrįsta remti naudotos įrangos pirkimą. Suomijos Respublikos teigimu, sąvokos „tinkamai pagrįsti atvejai“ ir „tinkamumo finansuoti sąlygos“ yra glaudžiai susijusios, todėl neįmanoma jų taikyti atskirai. Taigi tam, kad naudotų įrenginių ar įrangos pirkimas būtų tinkamai pagrįstas, pakanka, kad valstybė narė apibrėžtų tinkamumo finansuoti sąlygas ir šios sąlygos būtų įvykdytos.

19 Komisija atsikerta, kad pirmoje pastraipoje įtvirtinta bendra taisyklė, pagal kurią išlaidos investicijoms, atitinkančios finansavimo EŽŪFKP lėšomis reikalavimus, yra tik naujų įrenginių ir įrangos pirkimo arba išperkamosios nuomos išlaidos. Pagal antrą pastraipą tik nukrypstant nuo pirmos pastraipos ir „tinkamai pagrįstais“ atvejais naudotos įrangos pirkimas gali būti laikomas tinkamomis finansuoti išlaidomis. Dėl šios priežasties valstybė narė, pasinaudodama iš anksto pateiktu apibrėžimu, turi konkrečiai nustatyti retus „tinkamai pagrįstus atvejus“, kai parama gali būti skirta. Tik toks požiūris atitinka, pirma, Reglamento Nr. 1698/2005 21 konstatuojamojoje dalyje nustatytą Bendrijos pagalbos ūkių investicijoms tikslą – modernizuoti žemės ūkio valdas siekiant pagerinti jų ekonominės veiklos rezultatus geriau naudojant gamybos veiksnius, įskaitant naujų technologijų ir inovacijų įdiegimą, ir, antra, to paties reglamento 23 konstatuojamojoje dalyje nustatytus iš EŽŪFKP skiriamos paramos tikslus – gerinti pirminio ir miškininkystės sektorių produktų perdirbimą ir prekybą. Nustatytas naudotos įrangos paramai apribojimas taip pat atitinka Reglamento Nr. 1698/2005 4 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytą tikslą remiant pertvarką, plėtrą ir naujovių kūrimą gerinti žemės ūkio ir miškų ūkio konkurencingumą (taip pat žr. minėto reglamento 46 konstatuojamąją dalį). Šiuos tikslus apskritai galima pasiekti tik investuojant į naują įrangą.

20 Suomijos Respublikos palaikomas Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalies aiškinimas prieštarauja tiek jos struktūrai, kurioje nustatyta bendra taisyklė ir nukrypti leidžianti nuostata, tiek „teisės normų hierarchijai“ tarp šios taisyklės ir šios nukrypti leidžiančios nuostatos. Iš jos formuluotės matyti, kad suteikiant paramą naudotai įrangai pirkti nukrypstama nuo bendros taisyklės, susijusios su naujos įrangos pirkimu, kurio nereikia konkrečiai pagrįsti. Būtent dėl to, kad šia parama nukrypstama nuo bendros taisyklės, valstybės narės gali finansuoti naudotos įrangos pirkimą tik „tinkamai pagrįstais atvejais“, t. y. įdėjusios papildomų pastangų siekdamos apibrėžti ir pagrįsti tuos atvejus. Remiantis Suomijos Respublikos aiškinimu, nukrypti leidžiančios nuostatos taikymo sritis išplečiama taip, kad ji tampa bendra taisykle. Šiuo klausimu pažymėtina, kad Suomijos Respublika negali remtis diskrecija, nes „tinkamai pagrįstų atvejų“ kriterijus turi būti vienodai aiškinamas visose valstybėse narėse ir jos neturi peržengti Reglamente Nr. 1974/2006 aiškiai apibrėžtų ribų. Taigi Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalyje numatytos nukrypti leidžiančios nuostatos taikymas suponuoja, kad valstybė narė iš anksto teisingai apibrėžė „tinkamai pagrįstus atvejus“, t. y. kelis aiškiai nustatytus atvejus. Tokiomis aplinkybėmis Komisija taip pat ginčija argumentą, kad kriterijai dėl „tinkamai pagrįstų atvejų“ ir „taisyklių [sąlygų], kuriomis naudotų įrenginių pirkimas gali būti laikomas

reikalavimus atitinkančiomis išlaidomis“, yra tarpusavyje susiję ir turi būti taikomi kartu. Tuo remdamasi Komisija daro išvadą, kad Suomijos teisės aktuose pagal Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalį neapibrėžti „tinkamai pagrįsti atvejai“, kai parama, nukrypstant nuo bendros taisyklės, gali būti skirta naudotai įrangai pirkti.

21 Bendrasis Teismas mano, kad atlikdamas vertinimą pagrindinį dėmesį jis turi skirti Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalies aiškinimui, kurį Komisija pateikė ginčijamame sprendime, siejamame su suvestine ataskaita. Visų pirma šalys nesutaria dėl to, kaip reikia aiškinti pirmą ir antrą pastraipas, ir dėl jų sąsajos. Šio straipsnio 1 dalyje, be kita ko, numatyta:

„1. Investicijų atžvilgiu reikalavimus atitinkančios išlaidos yra tik:

<...>

b) naujų mašinų ir įrenginių pirkimas arba įsigijimas išperkamosios nuomos būdu, įskaitant kompiuterinę programinę įrangą iki turto rinkos vertės <...>;

<...>

Nukrypdamos nuo pirmos pastraipos b punkto, valstybės narės tinkamai pagrįstais atvejais gali nustatyti taisykles [sąlygas], kuriomis naudotų įrenginių pirkimas gali būti laikomas reikalavimus atitinkančiomis išlaidomis tik mikroįmonėms, mažoms ir vidutinėms įmonėms <...>.“

22 Komisijos teigimu, pirmoje pastraipoje įtvirtinta bendra taisyklė, pagal kurią finansavimo EŽŪFKP lėšomis „reikalavimus atitinkančios“ išlaidos investicijoms „yra tik <...> naujų mašinų ir įrenginių pirkimas arba įsigijimas išperkamosios nuomos būdu“. Pagal antrą pastraipą tik „[n]ukrypdamos nuo pirmos pastraipos“, t. y. nuo minėtos bendros taisyklės, „valstybės narės tinkamai pagrįstais atvejais gali nustatyti taisykles [sąlygas], kuriomis naudotų įrenginių pirkimas gali būti laikomas reikalavimus atitinkančiomis išlaidomis tik mikroįmonėms, mažoms ir vidutinėms įmonėms“. Taigi, siekdama taikyti šią nukrypti leidžiančią nuostatą, atitinkama valstybė narė, pasinaudodama iš anksto pateiktu apibrėžimu, savo vidaus teisės aktuose turi konkrečiai nustatyti „tinkamai pagrįstus atvejus“, kai parama gali būti išimties tvarka skirta investicijoms į naudotą įrangą.

23 Nors Suomijos Respublika neginčija, kad antra pastraipa savaime nukrypstama nuo pirmos pastraipos, ji iš esmės tvirtina, kad ši nukrypti leidžianti nuostata turi būti suprantama ne kaip siaurai aiškinama išimtis, bet kaip speciali tvarka labai mažoms, mažoms ir vidutinėms įmonėms. Valstybės narės, naudodamosi savo diskrecija, gali laisvai nustatyti tokią tvarką; jos turi teisę apibrėžti tokios tvarkos turinį ir nustatyti išlaidų tinkamumo finansuoti „sąlygas“ perkant naudotą įrangą. Šios sąlygos yra „glaudžiai susijusios“ su „tinkamai pagrįstais atvejais“, kuriuos, jeigu jie neapibrėžti Sąjungos teisėje, valstybė narė gali nustatyti naudodamasi savo diskrecija. Tam, kad naudotos įrangos pirkimo išlaidos būtų „tinkamai pagrįsti atvejai“, pakanka, kad nacionalinės teisės aktuose būtų įtvirtintos ir įvykdytos minėtos tinkamumo finansuoti „sąlygos“.

24 Siekiant atsakyti į iškeltus su aiškinimu susijusius klausimus ir nustatyti tikslią Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalies nuostatų taikymo sritį ir jų tarpusavio ryšį, reikia, remiantis nusistovėjusia teismo praktika, atlikti lingvistinį, teleologinį, kontekstinį ir istorinį aiškinimą (šiuo klausimu žr. 2002 m. lapkričio 20 d. Sprendimo *Lagardère ir Canal+ / Komisija*, T-251/00, Rink., EU:T:2002:278, 72–83 punktus ir 2005 m. spalio 6 d. Sprendimo *Sumitomo Chemical ir Sumika Fine Chemicals / Komisija*, T-22/02 ir T-23/02, Rink., EU:T:2005:349, 41–60 punktus).

Dėl Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalies lingvistinio aiškinimo

Dėl antros pastraipos nukrypimo nuo bendros taisyklės

25 Atliekant lingvistinį aiškinimą reikia išnagrinėti pirmos ir antros pastraipų bei jų tarpusavio ryšio teisinį pobūdį. Tokiomis aplinkybėmis reikia atsižvelgti į tai, kad Sąjungos teisės aktai rengiami keliomis kalbomis ir kad visos kalbinės versijos yra autentiškos; taigi aiškinant Sąjungos teisės nuostatą reikia palyginti jos kalbines versijas (šiuo klausimu žr. 1982 m. spalio 6 d. Sprendimo *Cilfit ir kt.*, 283/81, Rink., EU:C:1982:335, 18 punktą ir 2007 m. lapkričio 7 d. Sprendimo *Vokietija / Komisija*, T-374/04, Rink., EU:T:2007:332, 95 punktą).

26 Kaip, be kita ko, per teismo posėdį pripažino šalys, palyginus įvairias kalbines versijas negalima išsamiau paaiškinti Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalies taikymo srities ir, be kita ko, specifinio pirmos ir antros pastraipų ryšio reikšmės.

27 Kalbant apie antroje pastraipoje esantį žodį „[n]ukrypdamos“, pažymėtina, kad jis arba gali reikšti bendros taisyklės taikymo srities apribojimą, dėl vieno ar kelių abstrakčiai apibrėžtų atvejų priimant atskirą taisyklę, įtvirtintą taikant *specialia generalibus derogant* ir *legi speciali per generalem non derogatur* principus, taigi ir išimtį siaurąja prasme, arba juo gali būti daroma nuoroda į atitinkamo teisės akto rengėjo sprendimą netaikyti bendros taisyklės tam tikroms situacijoms arba tam tikriems adresatams ir jiems taikyti atskirą ir specialią tvarką, nepatenkančią į jos taikymo sritį.

28 Iš tiesų šalys neginčija, kad pirma pastraipa yra pagrindinė arba bendra taisyklė ir kad antroje pastraipoje numatytas skirtingas sprendimas labai mažoms, mažoms ir vidutinėms įmonėms, dėl to ją bet kuriuo atveju galima laikyti nukrypti leidžiančia taisykle. Kaip nurodyta šio sprendimo 27 punkte, toks kvalifikavimas nebūtinai sutampa su kvalifikavimu kaip išimties siaurąja prasme, tačiau gali rodyti, kad egzistuoja speciali ir atskira tvarka, palyginti su pagal pagrindinę ar bendrą taisyklę nustatyta tvarka. Taigi žodžiai anglų k. „derogation“, italų k. „deroga“ ir portugalų k. „derrogação“ visais atvejais nėra žodžių „exception“, „eccezione“ ir „exceção“ sinonimai. Be to, žodžiai vokiečių k. „abweichend“ ir nyderlandų k. „[i]n afwijking“ reiškia „skirtingas“ ar „priešingas“ ir nebūtinai žymi išimtį. Galiausiai žodžiai ispanų k. „no obstante“ reiškia „vis dėlto“, o tai gali, bet nebūtinai turi, nurodyti išimtį siaurąja prasme.

29 Klausimas dėl antros pastraipos kvalifikavimo kaip išimties siaurąja prasme ar kaip nukrypti leidžiančios taisyklės, numatančios galimybę nustatyti atskirą ir specialią tvarką labai mažoms, mažoms ir vidutinėms įmonėms, taip pat negali būti išspręstas dėl to, kad daugumoje kalbinių versijų žodžiai, atitinkantys žodžius „nukrypdamos“, jungtuku „ir“ yra atskirti nuo antros sakinio dalies, kurioje vartojant prieveiksmį „tik“ („only“, „exclusivamente“, „unicamente“, „alleen“) nurodomos labai mažos, mažos ir vidutinės įmonės. Iš tiesų iš to aiškiai nematyti, ar Sąjungos teisės aktų leidėjas ketino įtvirtinti tokią išimtį siaurąja prasme, ar tik numatyti teisę valstybei narei nustatyti labai mažoms, mažoms ir vidutinėms įmonėms tokią nukrypti leidžiančią specialią tvarką, nes susietus žodžius „nukrypdamos“ bei „ir tik“ galima aiškinti šiomis dviem prasmėmis. Taigi dėl dviejų minėtų ribojančių elementų koegzistavimo tame pačiame sakinyje negalima gauti aiškaus ir tikslaus atsakymo į klausimą, ar antra pastraipa yra išimtis siaurąja prasme, ar paprasta nukrypti leidžianti taisyklė, numatanti galimybę nustatyti atskirą ir specialią tvarką labai mažoms, mažoms ir vidutinėms įmonėms.

30 Remiantis tuo darytina išvada, kad šioje byloje nebūtinai taikoma teismo praktika, priimta remiantis romėnų teisės principu *singularia non sunt extendenda*, pagal kurį išimtis numatančios Sąjungos taisyklės turi būti aiškinamos siaurai, siekiant apsaugoti bendros taisyklės, nuo kurios jos nukrypsta, veiksmingumą (šiuo klausimu žr. 2001 m. gruodžio 13 d. Sprendimo *Heininger*, C-481/99, Rink., EU:C:2001:684, 31 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką ir 2012 m. gruodžio 13 d. Sprendimo *BLV Wohn- und Gewerbebau*, C-395/11, Rink., EU:C:2012:799, 40 ir 41 punktus ir juose nurodytą teismo

praktiką), nes nebūtinai turi būti vadovaujamasi tokiu siauru aiškinimu, jeigu antra pastraipa turi būti laikoma nukrypti leidžiančia taisykle, numatančia galimybę nustatyti atskirą ir specialią tvarką labai mažoms, mažoms ir vidutinėms įmonėms.

31 Todėl remiantis lingvistiniu aiškinimu negalima nustatyti, ar, kaip iš esmės teigia Komisija, antra pastraipa yra siaurai aiškinama išimtis, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 30 punkte nurodytą teismo praktiką, o galima tik konstatuoti, kad joje numatyta speciali taisyklė labai mažoms, mažoms ir vidutinėms įmonėms.

Dėl „tinkamai pagrįstų atvejų“ ir tinkamumo finansuoti „sąlygų“ ryšio

32 Kalbant apie tikslią antros pastraipos taikymo sritį, reikia priminti, kad šalys nesutaria dėl klausimo, ar antra pastraipa taikoma tik išimtiniais atvejais, kuriuos, beje, valstybė narė turi konkrečiai iš anksto apibrėžti savo nacionalinės teisės aktuose, ar jos taikymo sritis yra platesnė ir iš esmės apima visus atvejus, kai kompetentingoms nacionalinėms institucijoms atlikus vertinimą nustatoma, kad tenkinamos nacionalinės teisės aktuose numatytos tinkamumo finansuoti „sąlygos“, taigi šios sąlygos savaime yra „tinkamai pagrįsti atvejai“, kai minėtos institucijos nusprendžia jas taikyti ir jų taikymą grindžia laikydamosi nagrinėjamomis taisyklėmis siekiamų tikslų.

33 Šiuo klausimu visų pirma pažymėtina, kad, remiantis vienareikšme antros pastraipos formuluote (nesvarbu, kokia tai būtų kalbinė versija), valstybės narės turi diskreciją įtvirtinti ir įgyvendinti atskirą ir specialią tvarką labai mažoms, mažoms ir vidutinėms įmonėms, nes šiuo tikslu jos „gali nustatyti taisykles [sąlygas], kuriomis naudotų įrenginių pirkimas gali būti laikomas reikalavimus atitinkančiomis išlaidomis“. Be to, neginčijama, kad „tinkamai pagrįstų atvejų“ kriterijus nėra apibrėžtas Sąjungos teisėje, taigi valstybės narės taip pat turi diskreciją, išskyrus dėl tinkamumo finansuoti „sąlygų“ nustatymo, numatyti šiuos atvejus.

34 Be abejo, tiesa, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas norėjo kriterijams dėl, pirma, „tinkamai pagrįstų atvejų“ ir, antra, tinkamumo finansuoti „sąlygų“ suteikti savarankišką ir atskirą reikšmę. Tačiau vien šia išvada negalima pateisinti to, kaip Komisija aiškina „tinkamai pagrįstų atvejų“ kriterijų, t. y. kad valstybė narė turi priimti visuotinai taikomą teisės aktą, kuriame būtų iš anksto apibrėžti konkretūs atvejai, kai naudotų įrenginių ar įrangos pirkimas gali būti pripažintas tinkamomis finansuoti išlaidomis. Priešingai, atsižvelgiant į antros pastraipos struktūrą, „tinkamai pagrįstų atvejų“ kriterijus yra tiesiogiai susijęs su valstybės narės įgaliojimais ir diskrecija („tinkamai pagrįstais atvejais gali nustatyti“) įtvirtinti ir įgyvendinti atskirą ir specialią tvarką labai mažoms, mažoms ir vidutinėms įmonėms. Šiuo atžvilgiu iš esmės nėra svarbu tai, kad, be kita ko, versijose danų k. („I behørigt begrundede tilfælde“) ir portugalų k. („Em casos devidamente fundamentados“) „tinkamai pagrįstų atvejų“ kriterijus nurodomas pačioje antros pastraipos pradžioje.

35 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, „tinkamai pagrįstų atvejų“ kriterijus tik apibrėžia būdą, kaip valstybė narė turi naudotis savo diskrecija pagal antrą pastraipą ir visų pirma pagrįsti šį naudojimąsi. Kitaip tariant, kiekvieną kartą manydama, kad yra tinkama pasinaudoti įgaliojimais ir minėta diskrecija, valstybė narė turi, prireikus priimdama sprendimą nustatyti visuotinai taikomas taisykles arba, prireikus priimdama sprendimą dėl atskiro naudotos įrangos pirkimo atvejo, nurodyti tinkamus sprendimą pagrindžiančius motyvus tam, kad būtų tenkinamas minėtas kriterijus ir Komisija šiuo atžvilgiu galėtų atlikti patikrinimą. Reikia konstatuoti, kad šis aiškinimas yra vienodas atsižvelgiant į visas antros pastraipos kalbines versijas ir kad pakanka Komisijai užtikrinti galimybę atlikti tinkamą patikrinimą *a posteriori*, kaip valstybė narė naudojasi diskrecija pagal antrą pastraipą, laikydamasi atitinkamų Sąjungos taisyklių tikslų (taip pat žr. šio sprendimo 40 ir 41 punktus).

36 Galiausiai, jeigu Sąjungos teisės aktų leidėjas ketino nustatyti taisyklę, atitinkančią Komisijos palaikomą aiškinimą, jis turėjo aiškiai nurodyti, kad valstybė narė turi priimti visuotinai taikomas taisykles ir iš anksto nustatyti visus atvejus, kai naudotų įrenginių ar įrangos pirkimo finansavimas gali būti laikomas

tinkamu, tačiau antros pastraipos atveju taip nėra. Pagal teisinio saugumo principą teisės subjektai, įskaitant valstybes nares, negali patirti neigiamų padarinių, susijusių su aiškinimo sunkumais dėl neaiškių teisės aktų, kuriuose jiems numatytos neigiamos finansinės pasekmės (šiuo klausimu pagal analogiją žr. 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Sudholz*, C-17/01, Rink., EU:C:2004:242, 34 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką; 2005 m. birželio 7 d. Sprendimo *VEMW ir kt.*, C-17/03, Rink., EU:C:2005:362, 80 punktą ir 2015 m. birželio 11 d. Sprendimo *Berlington Hungary ir kt.*, C-98/14, Rink., EU:C:2015:386, 77 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

37 Tokiomis aplinkybėmis, atlikus lingvistinį aiškinimą, reikia atmesti Komisijos argumentą, pagal kurį iš esmės, pirma, antra pastraipa yra pirmoje pastraipoje įtvirtintos bendros arba pagrindinės taisyklės išimtis, aiškinama siaurai, ir, antra, pagal „tinkamai pagrįstų atvejų“ kriterijų valstybė narė turi iš anksto visuotinai taikomuose teisės aktuose pateikti tikslius motyvus, kurie apibrėžtų minėtus atvejus ir pagrįstų įvairias juose įtvirtintas tinkamumo finansuoti „sąlygas“, siekiant išvengti, kad dėl, kaip teigiama, egzistuojančių išimčių taikymo srities bendra taisyklė netektų prasmės ir būtų pakenkta jos veiksmingumui.

Dėl Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalies teleologinio aiškinimo

38 Atliekant teleologinį aiškinimą reikia atsižvelgti į reglamentais Nr. 1698/2005 ir Nr. 1974/2006 siekiamą bendrąjį tikslą – „paramą kaimo plėtrai“.

39 Reglamento Nr. 1698/2005 21 ir 23 konstatuojamosiose dalyse šis tikslas, be kita ko, apibūdinamas taip:

„(21) Bendrijos pagalbos ūkių investicijoms tikslas – modernizuoti žemės ūkio valdas siekiant pagerinti jų ekonominės veiklos rezultatus geriau naudojant gamybos veiksnius, įskaitant naujų technologijų ir inovacijų įdiegimą, orientuojantis į kokybę, ekologiškus produktus ir žemės ūkio ir (arba) ne žemės ūkio veiklos įvairinimą, įskaitant ne maisto sektorius ir energetinius augalus <...>

(23) Turėtų būti skatinami pirminių žemės ūkio ir miškininkystės produktų perdirbimo ir prekybos patobulinimai panaudojant paramą investicijoms, skirtoms perdirbimo ir prekybos sektoriaus veiksmingumui didinti, skatinant žemės ūkio ir miškininkystės produktų perdirbimą atsinaujinančiai energijai gaminti, įdiegiant naujas technologijas ir inovacijas, atveriant naujas rinkos galimybes žemės ūkio ir miškininkystės produktams, pabrėžiant kokybę, gerinant aplinkos apsaugą, darbo saugą, higieną ir gyvūnų gerovę, paprastai orientuojantis į mikroįmones, mažąsias ir vidutines įmones bei kitas tam tikro dydžio įmones, turinčias geresnes galimybes didinti vietos produktų vertę, kartu supaprastinant pagalbos investicijoms reikalavimus, palyginti su nustatytais Reglamente (EB) Nr. 1257/1999.“

40 Taigi pagrindinis Reglamento Nr. 1698/2005 tikslas yra sudaryti sąlygas modernizuoti įmones, visų pirma mažas ir vidutines įmones (MVĮ), ir gerinti jų ekonominius rezultatus žemės ūkio sektoriuje, be kita ko, skatinant naujų technologijų ir inovacijų diegimą. Tačiau siekiant šio tikslo, kiek tai susiję su MVĮ, nebūtinai reikia investuoti tik į naujus ar novatoriškus įrenginius ir įrangą. Žinoma, finansuojant tokias investicijas būtų galima skatinti MVĮ modernizavimą ir konkurencingumą, o tai irgi susiję su tikslu padėti gerinti gyvenimo ir darbo kokybę kaimo vietovėse, taip pat ekonominės veiklos įvairovę ir apsaugoti aplinką naudojant naujoviškas technologijas. Vis dėlto, kalbant apie MVĮ, kurios sudaro daugumą šio sektoriaus ūkio subjektų, nurodytų Reglamento Nr. 1698/2005 23 konstatuojamosios dalies pabaigoje, ir paprastai turi mažiau lėšų negu didelės įmonės, pažymėtina, kad investicijos į naują įrangą ne visada gali padėti siekti šių tikslų. Taigi gali paaiškėti, kad perkant naudotus įrenginius, kurie yra aukšto techninio lygio, bet pigesni ar net geresnio techninio lygio negu kai kuri nauja įranga, taip pat tenkinami šių įmonių poreikiai ir net labiau prisidedama prie jų technologinės ir ekonominės plėtros, kalbant apie numatytą žemės ūkio sektoriaus modernizavimą.

41 Tokiu atveju valstybių narių turimi įgaliojimai numatyti ir įgyvendinti atskirą ir specialią tvarką labai mažoms, mažoms ir vidutinėms įmonėms, kiek tai susiję su naudotų įrenginių pirkimu, visiškai atitinka reglamentų Nr. 1698/2005 ir Nr. 1974/2006 tikslus, taigi, priešingai, nei teigia Komisija, dėl jų nereikia minėtos tvarkos aiškinti siaurai atsižvelgiant į tuos tikslus. Vis dėlto antroje pastraipoje nurodytas „tinkamai pagrįstų atvejų“ kriterijus turi būti aiškinamas atsižvelgiant į šiuos tikslus tam, kad būtų išvengta atvejų, kai valstybė narė naudojasi diskrecija pagal antrą pastraipą vadovaudamasi su šiais tikslais nesusijusiais kriterijais, ir Komisija šiuo atžvilgiu galėtų atlikti veiksmingą kontrolę.

42 Todėl teleologiniu aiškinimu negalima paneigti išvados, padarytos atlikus lingvistinę antros pastraipos analizę.

Dėl Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalies kontekstinio aiškinimo

43 Reikia pažymėti, kad aiškinant remiantis kontekstu, t. y. atsižvelgiant ne tik į Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalyje nustatytą reglamentavimą, negali būti nei paneigta, nei patvirtinta atlikus lingvistinę antros pastraipos analizę padaryta išvada.

44 Šiuo atžvilgiu iš Reglamento Nr. 1698/2005 71 straipsnio 3 dalies pirmos pastraipos matyti, kad valstybės narės yra kompetentingos nustatyti „[t]aisykles dėl išlaidų atitikimo reikalavimams“ EŽŪFKP teikiant kaimo plėtros paramą. Nors šiuo straipsniu gali būti patvirtinta, kad valstybės narės šiuo tikslu iš esmės turi priimti visuotinai taikomas taisykles, tuo remiantis negalima daryti išvados, kad šios valstybės nustatydamos minėtas taisykles turi neribotą diskreciją ir kad šiose taisyklėse turi būti įtvirtintos tam tikros nuostatos. Visų pirma valstybės narės turi laikytis Sąjungos taisyklėse nustatytų sąlygų ir apribojimų, kurie konkrečiai taikytini šiomis aplinkybėmis ar net yra konkretus nagrinėjamos reglamentavimo veiklos teisinis pagrindas. Taip yra Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalies antros pastraipos, kuri yra Reglamento Nr. 1698/2005 71 straipsnio 3 dalies pirmos pastraipos *lex specialis*, atveju, tačiau vis dėlto valstybėms narėms paliekama didelė diskrecija (žr. šio sprendimo 33 punktą). Be to, nors to paties reglamento 5 straipsnio 7 dalyje, pagal kurią „[v]alstybės narės užtikrina, kad EŽŪFKP finansuojamos operacijos atitiktų ESV [s]utartį“, siejamoje su SESV 310 straipsnio 5 dalimi, 317 straipsnio pirma pastraipa ir ESS 4 straipsnio 3 dalimi, reikalaujama, kad nacionalinės valdžios institucijos, laikydamosi patikimo finansų valdymo principo, lojaliai bendradarbiautų su Komisija vykdant Sąjungos biudžetą, atsižvelgiant į šias bendrąsias pareigas negaunama naudingų patikslinimų dėl ginčijamo Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalies aiškinimo.

45 Taigi remiantis šiomis taisyklėmis ir bendraisiais principais negalima padaryti tikslesnės antros pastraipos, ypač „tinkamai pagrįstų atvejų“ ir tinkamumo finansuoti „sąlygų“ kriterijų bei jų ryšio pagal Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalį, išvados už tas, kurios padarytos atlikus lingvistinį ir teleologinį aiškinimą, kaip nurodyta šio sprendimo 25–42 punktuose.

46 Tad iš šių nuostatų negaunama papildomos informacijos, kaip reikia suprasti minėtus kriterijus.

Dėl Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalies aiškinimo atsižvelgiant į ankstesnes ir vėlesnes nuostatas

47 Aiškinant Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalį atsižvelgiant į ankstesnes nuostatas, reikia remtis atitinkamomis taisyklėmis, taikytomis prieš įsigaliojant reglamentams Nr. 1698/2005 ir Nr. 1974/2006.

48 Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad anksčiau galiojo 1999 m. gegužės 17 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1257/1999 dėl Europos žemės ūkio orientavimo ir garantijų fondo (EŽŪOGF) paramos kaimo plėtrai ir iš dalies pakeičiantis bei panaikinantis tam tikrus reglamentus (OL L 160, p. 80; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 3 sk., 25 t., p. 391) ir 2002 m. vasario 26 d. ir 2004 m. balandžio 29 d.

Komisijos reglamentai (EB) Nr. 445/2002 ir Nr. 817/2004, nustatantys išsamias Reglamento Nr. 1257/1999 taikymo taisykles (OL L 74, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 3 sk., 35 t., p. 269 ir OL L 153, p. 30; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 3 sk., 46 t., p. 87). Skirtingai nuo Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalies, Reglamento Nr. 445/2002 22 straipsnio pirmos pastraipos b punkte nebuvo aiškių taisyklių dėl naudotos įrangos pirkimo ar dėl MVĮ, bet buvo nurodytos tik tinkamos finansuoti išlaidos, susijusios su „naujų mašinų ir įrangos, įskaitant kompiuterių programinę įrangą, įsigijimu“. Tas pats pasakytina apie Reglamento Nr. 817/2004 27 straipsnį.

49 Tačiau naudotų įrenginių pirkimo išlaidų tinkamumas finansuoti buvo numatytas struktūrinių fondų srityje, būtent 2000 m. liepos 28 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 1685/2000, nustatančio išsamias Tarybos reglamento (EB) Nr. 1260/1999 įgyvendinimo taisykles dėl struktūrinių fondų bendrai finansuojamos veiklos išlaidų tinkamumo (OL L 193, p. 39; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 14 sk., 1 t., p. 122), taisyklėje Nr. 4. Taip pat buvo kalbant apie 2004 m. kovo 10 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 448/2004, iš dalies keičiančio Reglamentą (EB) Nr. 1685/2000, nustatantį išsamias Tarybos reglamento (EB) Nr. 1260/1999 įgyvendinimo taisykles dėl struktūrinių fondų bendrai finansuojamos veiklos išlaidų tinkamumo, ir panaikinančio Reglamentą (EB) Nr. 1145/2003 (OL L 72, p. 66; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 14 sk., 2 t., p. 3), taisyklę Nr. 4.

50 Remiantis tuo darytina išvada, kad prieš įsigaliojant reglamentams Nr. 1698/2005 ir Nr. 1974/2006 išlaidų naudotai įrangai tinkamumas finansuoti iš tikrųjų buvo teisės aktų, susijusių su struktūriniais fondais, dalykas, tačiau nepateko į Reglamento Nr. 1257/1999 taikymo sritį.

51 Be to, reikia pažymėti, kad reglamentai Nr. 1698/2005 ir Nr. 1974/2006 buvo pakeisti 2013 m. gruodžio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 1305/2013 dėl paramos kaimo plėtrai, teikiamos Europos žemės ūkio fondo kaimo plėtrai (EŽŪFKP) lėšomis, kuriuo panaikinamas Reglamentas Nr. 1698/2005 (OL L 347, p. 487), ir 2014 m. kovo 11 d. Komisijos deleguotuoju reglamentu (ES) Nr. 807/2014, kuriuo papildomas Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1305/2013 dėl paramos kaimo plėtrai, teikiamos Europos žemės ūkio fondo kaimo plėtrai (EŽŪFKP) lėšomis, ir nustatomos pereinamojo laikotarpio nuostatos (OL L 227, p. 1). Remdamasi Reglamento Nr. 1305/2013 45 straipsnio 6 dalyje numatytais įgaliojimais Komisija įtvirtino Deleguotojo reglamento Nr. 807/2014 13 straipsnio b punktą, pagal kurį „valstybės narės savo kaimo plėtros programose nustato sąlygas, kuriomis naudotos įrangos pirkimo išlaidos gali būti laikomos tinkamomis finansuoti išlaidomis“. Taigi, priešingai nuo Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalies antros pastraipos, šiose naujose taisyklėse nenumatyta nei speciali tvarka MVĮ, nei „tinkamai pagrįstų atvejų“ kriterijus. Be to, kalbant apie naudotos įrangos pirkimo išlaidų tinkamumo finansuoti sąlygas, pažymėtina, jog pagal jas aiškiai reikalaujama, kad valstybės narės priimtų visuotinai taikomas taisykles įgyvendindamos „savo kaimo plėtros programas“.

52 Remiantis tuo, kas išdėstyta, reikia konstatuoti, kad, atsižvelgiant į nagrinėjamų teisės aktų priėmimo aplinkybes ir vėlesnius teisės aktus, negalima daryti kokios nors išvados dėl tikslios Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalies taikymo srities.

53 Galiausiai pažymėtina, kad su struktūriniais fondais susijusios skirtingos taisyklės taip pat negali turėti įtakos šiam vertinimui, nes Reglamento Nr. 445/2002 39 straipsnyje nustatyta, kad to paties reglamento 22 straipsnis yra speciali taisyklė, palyginti su Reglamente Nr. 1685/2000 esančiomis bendresnio pobūdžio taisyklėmis, todėl Suomijos Respublika bet kuriuo atveju neturi pagrindo remtis pastarosiomis taisyklėmis.

Išvada dėl Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalies antros pastraipos aiškinimo

54 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, ypač į šio sprendimo 25–37 punktuose pateiktą lingvistinę analizę, reikia daryti išvadą, kad Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad pagal antrą pastraipą valstybėms narėms leidžiama, šiuo tikslu joms suteikiant diskreciją, įtvirtinti ir įgyvendinti nukrypti leidžiančią specialią tvarką labai mažoms, mažoms ir vidutinėms įmonėms ir nustatyti sąlygas, kuriomis naudotos įrangos pirkimas gali būti laikomas tinkamomis finansuoti išlaidomis, ir nereikia, kad valstybė narė visuotinai taikomuose teisės aktuose iš anksto konkrečiai apibrėžtų atvejus, kai investicijos atitinka „tinkamai pagrįstą atvejį“. Vis dėlto pagal pastarąjį kriterijų reikalaujama, kad priimdama sprendimą įtvirtinti bendro pobūdžio taisykles arba sprendimą dėl individualaus atvejo, valstybė narė, naudodamasi šia diskrecija, pateiktų motyvus, iš kurių būtų matyti, kad šis sprendimas priimtas laikantis atitinkamų nacionalinės ir Sąjungos teisės aktų kriterijų ir tikslų.

55 Vadinasi, ginčijamame sprendime yra padaryta teisės klaida, nes jame netinkamai aiškinta Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalis; dėl to jis visas turi būti panaikintas, nesant reikalo nagrinėti, ar taip pat padaryta klaida Komisijai vertinant Suomijos teisės aktų atitiktį minėtam straipsniui. Šiuo klausimu pakanka pažymėti, kad Komisija tik kelia abejones dėl pernelyg plačios naudotų įrenginių ar įrangos pirkimo tinkamumo finansuoti sąlygų taikymo srities ir dėl to, kad Dekrete Nr. 632/2007 iš anksto konkrečiai neapibrėžti „tinkamai pagrįsti atvejai“, o taip yra būtent todėl, kad ji neteisingai aiškina to paties reglamento 55 straipsnio 1 dalį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

56 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo.

57 Kadangi Komisija bylą pralaimėjo, reikia iš jos priteisti bylinėjimosi išlaidas pagal Suomijos Respublikos reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (ketvirtoji kolegija)

nusprendžia:

1. **Panaikinti 2013 m. gruodžio 12 d. Komisijos įgyvendinimo sprendimą 2013/763/ES dėl valstybių narių patirtų tam tikrų išlaidų nefinansavimo Europos Sąjungos lėšomis iš Europos žemės ūkio orientavimo ir garantijų fondo (EŽŪOGF) Garantijų skyriaus, Europos žemės ūkio garantijų fondo (EŽŪGF) ir Europos žemės ūkio fondo kaimo plėtrai (EŽŪFKP), kiek šiuo sprendimu atsisakoma Sąjungos lėšomis iš EŽŪFKP finansuoti tam tikras Suomijos Respublikos išlaidas, sudarančias 927 827,58 EUR, dėl to, kad jos neatitinka Sąjungos taisyklių.**

2. **Priteisti iš Europos Komisijos bylinėjimosi išlaidas.**

Prek Labucka Kreuschitz

Paskelbta 2015 m. gruodžio 11 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.

Turinys

Ginčo aplinkybės 1

Procesas ir šalių reikalavimai 3

Dėl teisės 3

Dėl bylos dalyko 3

Dėl Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalies lingvistinio aiškinimo 6

Dėl antros pastraipos nukrypimo nuo bendros taisyklės 6

Dėl „tinkamai pagrįstų atvejų“ ir tinkamumo finansuoti „sąlygų“ ryšio 7

Dėl Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalies teleologinio aiškinimo 8

Dėl Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalies kontekstinio aiškinimo 9

Dėl Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalies aiškinimo atsižvelgiant į ankstesnes ir vėlesnes nuostatas 9

Išvada dėl Reglamento Nr. 1974/2006 55 straipsnio 1 dalies antros pastraipos aiškinimo 11

Dėl bylinėjimosi išlaidų 11